

N:o 38.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 19 april 1901.
— — — — Andra Kammaren den 19 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om utarbetande af skärpta lagbestämmelser för uraktlåtenhet att utgifva bidrag till underhåll af oäkta barn.

(Lagutskottets utlåtande n:o 28.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag hafva enskilde motionärer väckt förslag om skärpta lagbestämmelser gent emot fäder till oäkta barn, hvilka bevisligen hafva förmåga, men ändock undandraga sig att lemna bidrag till barnens uppfostran.

Riksdagen har funnit syftet med denna framställning vara förtjent af behjertande.

Gällande bestämmelser rörande oäkta barns försörjning hafva nemligen i tillämpningen visat sig icke tillräckligt verksamma gent emot fäder till oäkta barn. Erfarenheten utvisar nemligen, att fadern till ett sådant barn, äfven om han på grund af eget erkännande af faderskapet eller på grund af bristande, åt honom ådömd värjemålsed förpligtats att till modern utgifva visst bidrag till barnets underhåll, lätteligen kan på ett eller annat sätt, såsom genom att undanhålla sina tillgångar, undandraga sig att fullgöra sin försörjningspligt. Härtill kommer, att fattigvården ej sällan i hög grad betungas af underhållsskyldigheten utaf sådana barn, utan att fattigvårdssamhället har verksamma tvångsmedel att

förmå den tredskande barnafadern att fullgöra den honom åliggande försörjningspligten.

Vid öfvervägande, huruledes ifrågavarande missförhållanden lämpligast må kunna undanrödjas eller åtminstone stäffas, har Riksdagen kommit till den öfvertygelsen, att, då behovet af bestämmelser i ämnet hufvudsakligen gör sig gällande emot sådana försörjningspligtige, hvilka, utan att ega utmättningsbara tillgångar, likvisst hafva förmåga att genom arbete förvärfva hvad för ändamålet fordras, men af lätja eller liknöjdhet försumma sin skyldighet, syftet närmast vore att vinna genom ändring i gällande fattigvårdslagstiftning i riktning af skärpta åtgärder mot sådana försörjningspligtige. Riksdagen vill i detta sammanhang erinra derom, att Riksdagen år 1899 i skrifvelse till Eders Kongl. Maj:t anhöll, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till, bland annat, skärpta och mera effektiva bestämmelser mot familjeförsörjare, som af lätja eller liknöjdhet försumma sin försörjningspligt.

Det synes vid sådant förhållande vara skäl, att i samband med den utredning, som af denna Riksdagens skrifvelse torde kunna förväntas, också tages i öfvervägande, hvilka åtgärder lämpligen böra vidtagas mot dem, som, om ock ej familjeförsörjare i egentlig mening, likvisst hafva en naturlig förpligtelse att utgifva uppfostringsbidrag till oäkta barn.

På grund af hvad sålunda anförts, får Riksdagen anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t taga i öfvervägande, huruledes genom ändring af gällande fattigvårdsförordning må kunna vinnas skärpta och mera effektiva bestämmelser mot sådane fäder till oäkta barn, som af lätja eller liknöjdhet försumma sin försörjningspligt, samt för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill den verkställda utredningen kan föranleda.

Stockholm den 19 april 1901.

Med undersåtlig vördnad.
